

▶ 8 Abril, 2016

Tribuna

Abel Mariné. Professor emèrit de nutrició i bromatologia. Campus de l'Alimentació. UB

Universitat precària

Les universitats públiques es mantenen fonamentalment amb impostos. Les matrícules dels estudiants representen una aportació força més petita. Una altra font d'ingressos són els projectes de recerca, públics i privats. En temps de crisi, la recaptació d'impostos baixa i, per tant, les subvencions de les administracions a les universitats, que s'han d'espavilar per compensar-ho, i se'n surten força bé. Fa poc s'ha publicat que la **Universitat de Barcelona** està entre les cent millors del món segons el QS World University Rankings by Subject. El mateix passa amb altres rànquings, i les universitats catalanes, en general, solen sortir-ne prou ben parades. Invertir en la universitat és rendible. Un estudi de fa uns mesos de la Lliga d'Universitats Europees de Recerca mostra que la **Universitat de Barcelona** genera un impacte econòmic de 4,97 euros per cada euro rebut. Aquest *rendiment*, basat sobretot en la recerca i la transferència de resultats, és positiu, però pot amagar que aquesta necessitat de buscar recursos fa que la funció docent pugui quedar relegada.

ACTUALMENT ES DEBAT QUE ES VULGUI

imposar el model 3+2 (3 cursos de grau i 2 de màster), enfront de l'actual, en què els graus solen ser de quatre anys. L'accent de la discussió no està en si calen tres o quatre anys per formar un graduat, sinó en el fet que les matrícules dels màsters són més cares, i si el grau és més curt serà més necessari fer un màster més llarg. Si les subvencions públiques fossin més altes el problema no existiria. No es discuteix de docència i continguts, sinó de diners.

UNA ALTRA CONSEQÜÈNCIA de la migració econòmica actual és que la reposició de les baixes de professorat *senior* no se sol fer amb places de nivell equivalent, sinó amb llocs de treball de nivell inferior, més o menys precaris. En gran part és per raons

“Invertir en la universitat és rendible”

econòmiques, però també per la tendència actual a evitar posicions estables, que s'associen amb el bescantat funcionariat. Aquests nous professors *joves*, la majoria amb uns currículums de recerca excel·lents, saben que per mantenir-se han de seguir produint recerca, i això comporta el risc que els seus interessos docents passin a un segon terme. Seran grans especialistes, però no podran dedicar-se gaire a conèixer el conjunt del seu àmbit de coneixement i les relacions amb altres camps, i donar una formació prou àmplia als seus deixebles. La llibertat d'invertir temps i esforços a fer de mestre, i no simplement de bon subministrador de dades, només la pot tenir el professor, que també ha d'investigar, però que no està angoixat pel currículum. Potser cal recordar el que deia Lluís Muntada a El Punt el setembre del 2009: “Les condicions laborals que sovint han estat presentades com un privilegi dels funcionaris, en realitat són drets que, en nom de la justícia, haurien de ser aplicats de manera universal a tots els àmbits productius.” És clar que es pot abusar de la condició de funcionari, i jo en sóc. Per tant, podeu considerar les meves opinions *sospitoses*.